

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **F. U. spol.**, pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 14. decembra 2011 v Bratislave dovolanie obvineného F. U. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2011, sp. zn. 1 To 42/2010, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného F. U. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 10. júna 2010, sp. zn. 1 T 35/2007, uznal obvineného F. U. za vinného v bode 1/ a 2/ výroku z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák., v bode 3/ výroku z trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 156 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., v bode 4/ výroku z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. v znení zákona č. 399/2000 Z.z. účinného do 31. júla 2001 a obvineného B. U. za vinného v bode 5/ výroku z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

obvinený F. U.

- 1/ v priebehu mesiacov apríl až maj roku 2000 v byte na ulici H. č. 1312/24 v P. pod hrozbou fyzickej likvidácie a fyzického napadnutia nútil poškodeného Ing. D. J. k vráteniu zapožičaných peňazí v sume 800 000 Sk s úrokmami, a že ak nechce

- skončiť v „drevenej košeli“ musí vystavovať na svoju firmu fiktívne podnikateľské faktúry, čo Ing. J. v obave o svoj život a svojej rodiny urobil a v období od mesiaca máj roku 2000 až do mesiaca máj roku 2001 podpísal a opečiatkoval presne nezistené množstvo fiktívnych faktúr vystavených obžalovaným,
- 2/ v presne nezistený deň v mesiaci február roku 2001 v Snack bare v P. pod hrozbou fyzického napadnutia nútil poškodeného P. S., aby stornoval zo svojho účtovníctva fiktívne faktúry č. 17072000/1 na sumu 10 993 Sk a č. 19072000/1 na sumu 18 659 Sk, ktoré boli vystavené spoločnosťou Ing. D. J. D., čo P. S. z obavy o svoj život urobil a vystavil stornodoklady,
- 3/ v nočnej dobe z 24. apríla 2001 na 25. apríla 2001 v P. pred barom Q., po tom ako službukonajúca hliadka polície v tom čase Obvodného oddelenia PZ P. v zložení nstržm. F. D. a nstržm. M. S. zistila, že vodič A. H. viedol osobné motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, začal sa vyhrážať poškodenému F. D., že ak nevráti A. H. zadržaný vodičský preukaz, tak mu doláme nohy, že nebude už chodiť a že to bude ťutovať,
- 4/ od presne nezistenej doby do mesiaca máj 2001 v mieste svojho bydliska v rodinnom dome v T. na ulici D. č. 3510/30 zhromaždil a prechovával rôzne náboje a to: 183 kusov nábojov kal. 6,35 mm Browning, 25 kusov nábojov kal. 7,65 mm Browning, 190 kusov nábojov kal. 22 Long Rifle (z toho 50 kusov typ Club, 40 kusov typ Hante Velocite, 100 kusov typ Lapna), 22 kusov nábojov kal. 8x57mm, 4 kusy nábojov kal. 243 Winchester, 44 kusov nábojov kal. 38 Special, 3 kusy nábojov kal. 38 Special Plastik, 202 kusov nábojov kal. 7,62x39 mm (z toho 7 kusov PKI, 91 kusov Prvi partizan Užice, 152 kusov Ignan Konjic), ktoré v zmysle § 4 odsek 1 písmeno a/ zákona č. 246/1993 Z.z. o zbraniach a strelive sú strelivom, ktorého držba podlieha povolovaciemu konaniu, hoci na držbu tohto streliva nebol oprávnený, pretože podľa zbrojného preukazu č. 150202 vydaného dňa 26.4.2000 OR PZ Bratislava III. mal pridelené oprávnenie typu „A“ a v zbrojnom preukaze mal ako zbraň zapísanú pištoľ zn. Smith & Wesson kal. 9 mm, výr. č. VYZ 8627,
- a obvinený B. U.
- 5/ v priebehu mesiaca september roku 2000 v dome č. 655 vo V. pod hrozbou fyzického násillia nútil poškodeného Š. G. k vráteniu zapožičaných peňazí v sume 500 000 Sk s úrokmami a ak nechce, aby ho úplne zničil, musí vystavovať na svoju firmu G. v.o.s. V. fiktívne podnikateľské faktúry, čo Š. G. v obave o život svoj, svojej rodiny a svojho

chorého otca urobil a v období od septembra 2000 do mája 2001 opečiatkoval a podpísal presne nezistené množstvo fiktívnych faktúr vystavených obžalovaným.

Okresný súd Topoľčany za to obvineného F. U. odsúdil podľa § 185 ods. 2 Tr. zák. v znení zákona č. 399/2000 Z. z. za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 59 Tr. zák. mu stanovil skúšobnú dobu v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov. Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí a to: 183 kusov nábojov kal. 6,35 mm Browning, 25 kusov nábojov kal. 7,65 mm Browning, 190 kusov nábojov kal. 22 Long Rifle (z toho 50 kusov typ Club, 40 kusov typ Hante Velocite, 100 kusov typ Lapna), 22 kusov nábojov kal. 8x57mm, 4 kusy nábojov kal. 243 Winchester, 44 kusov nábojov kal. 38 Special, 3 kusy nábojov kal. 38 Special Plastik a 202 kusov nábojov kal. 7,62x39 mm (z toho 7 kusov PKI, 91 kusov Prvi partizan Užice, 152 kusov Ignan Konjic) s tým, že podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Obvineného B. U. Okresný súd Topoľčany odsúdil podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 59 Tr. zák. mu stanovil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 97 ods. 1 Tr. por. súd vrátil obvinenému F. U. vydané peniaze, a to: 661 000 Sk (21 941,18 eur), 1 360 USD, 46 100 CZK, 21 000 ATS (1 526,20 eur) a obvinenému B. U. vydané peniaze a to 6 458 000 Sk (214 366,30 eur).

Rozsudok okresného súdu, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, napadli čo do výroku o vine a treste obaja obvinení. Krajský súd v Nitre uznesením z 23. júna 2011, sp. zn. 1 To 42/2010, podľa § 319 Tr. por. ich odvolania ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený F. U. prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. E. V., dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dovolaní obvinený F. U. podrobne rozobral skutkový stav. Ku skutku pod bobom 1/ výroku rozsudku uviedol, že tento skutok nespáchal, že skutok na hlavnom pojednávaní nebol

ničím preukázaný, že sám poškodený Ing. D. J. na hlavnom pojednávaní poprel, že by ho obvinený F. U. vydieral, pričom poškodený Ing. D. J. aj riadne zdôvodnil zmenu svojej výpovede, a to tým, že ho k usvedčujúcim výpovediam v prípravnom konaní donútili policajti, lebo chceli pre niečo obvineného F. U. dostať. Súdom vytykal, že výpoveď poškodeného Ing. D. J. na hlavnom pojednávaní neakceptovali a prihliadali len na jeho usvedčujúce výpovede z prípravného konania. Súdom vytykal, že dôkazy hodnotili jednostranne a tiež, že niektoré dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní nevyhodnotili. Poukázal na to, že vyšetrovania viedol vecne nepríslušný Krajský úrad vyšetrovania PZ v Trenčíne.

Ďalej k tomuto skutku argumentoval tým, že v priebehu trestného konania sa objavili tri konštrukcie tohto skutku, každá z nich bola iná a navyše ani jedna nezodpovedala dôkaznému stavu existujúcemu v čase popísania skutku. Zdôraznil, že predmetom trestného stíhania nie je pomenovanie trestného činu s jeho zákonným označením, ale konkrétny skutok páchatel'a významný z hľadiska práva hmotného, t. j. taký skutok, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Konkrétny skutok treba odlišovať od znakov skutkovej podstaty určitého trestného činu, ktoré same osebe nie sú trestným činom. Vzhľadom na základnú zásadu trestného konania, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon v § 2 ods. 1 Trestného poriadku, konkrétny skutok, pre ktorý sa má viesť trestné stíhanie, musí byť v súlade s ustanovením § 199 ods. 2 a § 206 ods. 3 Tr. por. popísaný tak, aby zodpovedal príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ tomu tak nie je, trestnému stíhaniu chýba jeho predmet a teda niet skutku, o ktorom sa môže rozhodovať.

Poukázal na to, že poškodenému Ing. D. J. bolo vznesené obvinenie pre trestný čin krivého obvinenia, že dňa 20. apríla 2005 vypovedal pred vyšetrovateľom pod psychickým nátlakom, keďže v tom čase už bol trestne stíhaný za krivé obvinenie, no výpoveď zo dňa 20. apríla 2005 napriek tomu nezmenil a nezmenil ju ani na hlavnom pojednávaní. Zo strany polície išlo nielen o psychický nátlak, ale aj o taktizovanie v nezákonnom rozsahu, čo súdy pri vyhodnocovaní dôkazov nezohľadnili, hoci obhajoba na to v záverečnej reči poukazovala.

Na záver vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ výroku rozsudku uviedol, že nebol produkovaný žiaden dôkaz - žiadna faktúra, z ktorej by sa po vykonanom dokazovaní dal vyvodiť objektívny záver, že išlo o fiktívne vyhotovenú faktúru, a že túto musel poškodený Ing. D. J. pod nátlakom podpísať a opečiatkovať.

Ku skutku pod bodom 2/ výroku rozsudku uviedol, že skutok nebol preukázaný a neboli vyhodnotené všetky vykonané dôkazy. Poukázal na nevierohodnosť výpovede poškodeného P. S., ktorého k takej výpovedi nútili policajti, čo potvrdil aj svedok J. Z., ktorému sa poškodený P. S. priznal k tomu, že ho policajti k takej výpovedi nútili. Zdôraznil nelogickosť výpovede poškodeného P. S., ktorý pri prvej výpovedi dňa 16. mája 2001 nemal strach a voči obvinenému F. U. vypovedal a pri druhej výpovedi toho istého dňa potom čo ho policajti držali a nepustili domov, strach už mal mať. Namietal aj to, že nebola vykonaná konfrontácia medzi ním a poškodeným P. S.. Podľa obvineného F. U. preto, že mu nebol schopný P. S. povedať do očí klamstvo. Výsluchy poškodeného P. S. teda boli urobené nezákonným spôsobom - pod nátlakom.

Ďalej v dovolaní ku skutku pod bodom 3/ výroku rozsudku argumentoval tým, že ani tento skutok nebol bez akýchkoľvek pochybností preukázaný. Obvinený F. U. priznal, že sa skutok stal, no nie v takom rozsahu a intenzite, ako o tom vypovedal poškodený F. D.. Tomuto žiadnu vážnu vyhrážku neadresoval a celé jeho správanie bolo motivované tým, že sa poznajú. Určite v prípade neznámeho policajta by vystupoval inak, resp. by sa vôbec na mieste nezastavil. Ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrďuje výpoveď poškodeného F. D. v rozsahu v akom to on uvádza. Ak by bol pravdou taký rozsah konania obvineného F. U., ktorý zakladá trestný čin, tak by poškodený F. D. a svedok M. S. boli povinní konať okamžite svoju povinnosť a obvineného F. U. by museli predviesť na výsluch a to aj v prípade potreby s privolanou pomocou. Z ich konania sa dá vyvodiť záver, že intenzitu konania obvineného F. U. neposudzovali ako trestný čin, aj preto sa trestné stíhanie vo veci začalo až po viac ako dvoch týždňoch. Zdôraznil, že sa znovu potvrdila výpoveď poškodeného Ing. D. J., že obvineného F. U. chceli policajti „pre niečo dostať“. Tento tzv. incident im ako trestný čin zapasoval do celkového plánovaného postupu voči obvinenému F. U.

Ku skutku pod bodom 4/ výroku rozsudku v dovolaní argumentoval tým, že tento skutok bol od začiatku zdokumentovaný nezákonným postupom, keď nebol poučený v rozsahu a spôsobom ustanoveným v § 84 Tr. por., domovej prehliadky sa nezúčastnil, hoci bol pri zásahu v dome prítomný a práva účasti na tomto úkone sa nevzdal a nepodpísal ani protokol o výkone domovej prehliadky, pretože bol ihneď „kukláčmi“ odvedený na výsluch do Trenčína. Domová prehliadka tak bola vykonaná v rozpore so zákonom, je to úkon neopakovateľný a výstup z takejto prehliadky ako dôkaz je tak nepoužiteľný. Z týchto dôvodov súd nepostupoval správne a zákonne, keď ho uznal vinným zo spáchania skutku pod bodom 4/ výroku.

V petite dovolania obvinený F. U. preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, ktorým „rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1 To 42/2010, zo dňa 23. júna 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Topoľčanoch, sp. zn. 1 T 35/2007, zo dňa 10. júna 2010 zruší a vec prikáže na nové konanie.“

Predsedníčka senátu Okresného súdu Topoľčany v súlade s ustanovením § 376 ods. 1 Tr. por. doručila odpis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté s upozornením, že sa k nemu môžu v stanovenej lehote písomne vyjadriť.

V určenej lehote sa k dovolaniu obvineného písomným podaním vyjadrili iba svedkovia – poškodení Ing. D. J. a F. D.

Ing. D. J. uviedol, že zotráva v celom rozsahu na svojej výpovedi z hlavného pojednávania, kde pravdivo uviedol všetky okolnosti a odpovedal na otázky súdu, prokurátora a obhajcu s tým, že viac k veci nemá čo dodať.

F. D. vo vyjadrení uviedol, že obvinený F. U. sa sám ku skutku priznal, keď sa mu na hlavnom pojednávaní ospravedlnil. Uviedol, že on nemal žiadny dôvod klamať, konal tak ako konal a k dovolacím argumentom obvineného F. U. uviedol, že nezasiahol priamo pri čine len preto, lebo tam s obvineným F. U. boli viaceré osoby, boli v presile, zrejme ozbrojení, tak sa nechcel v súvislosti s jeho okamžitým predvedením vystaviť nebezpečenstvu, keďže sa mu s inou hliadkou ani operačným strediskom spojiť nepodarilo. Uviedol, že má stále obavu o svoj život a zdravie, lebo obvinený F. U. sa mu začal mstiť, keď nahováral rôzne jemu blízke osoby, aby proti nemu vypovedali klamstvá, nakoniec aj bol na základe výpovede rodičov obvineného F. U. obvinený z trestného činu. Na záver zdôraznil, že jeho obavy o život a zdravie vyplývajú aj zo súčasnej situácie obvineného F. U., ktorý bol znova obvinený, tento krát z účasti na vražde.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného F. U. a zistil, že dovolanie bolo síce podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom zvoleného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Možnosti podania dovolania sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty.

V zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. sa musí v dovolaní dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. vždy uviesť. V posudzovanej trestnej veci obvinený F. U. uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že uvedený dôvod je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa.

Z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy, jednak že skutok mal byť právne

kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Dovolanie nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa a neslúži ani k preskúvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti (§ 371 ods. 4 veta prvá Tr. por.).

V zmysle vyššie citovaného paragrafu je teda pre úspešné podanie dovolania nevyhnutné, aby takáto okolnosť bola obvineným namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. To ale platí len vtedy, ak sa uvedená okolnosť k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. aj skutočne vzťahuje.

Porovnaním obsahu odvolania obvineného F. U. proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré písomne vypracoval obhajca JUDr. E. V., s obsahom dovolania, ktoré písomne vypracoval ten istý obhajca, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že námietky obvineného F. U. v dovolaní sú úplne zhodné s tými, ktoré boli použité v odvolaní a s ktorými sa odvolací súd nielen náležite zapodieval, ale sa s nimi aj riadne vysporiadal, ako je to zrejmé z odôvodnenia napadnutého uznesenia.

Obvinený F. U. v dovolaní nenamietal, že by skutky pod bodom 1/ až 4/ výroku rozsudku okresného súdu boli po právnej stránke nesprávne právne posúdené (kvalifikované), resp. nenamietal ani nesprávne použitie iných hmotnoprávnych ustanovení v súvislosti

s právnou kvalifikáciou týchto skutkov. Základom jeho dovolacích námietok bolo tvrdenie, že je nevinný a že žiaden z uvedených skutkov nespáchal, čím v podstate zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu, ktorú produkoval v konaní pred súdmi. Tomu zodpovedal aj obsah jeho dovolania, v ktorom veľmi podrobne rozobral dôkaznú situáciu, následne dôkazy hodnotil zo svojho uhľa pohľadu (vo svoj prospech), kritizoval spôsob, akým dôkazy hodnotili súdy, spochybňoval ich skutkové zistenia a na záver predostieral vlastné verzie skutkových dejov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu predloženého spisového materiálu nezistil, že by obvinený F. U. niekedy v konaní pred súdmi výslovne namietal, že niektorý zo súdených skutkov nebol správne právne posúdený resp., že nebolo správne použité iné hmotnoprávne ustanovenie. Naopak, právne posúdenie žalovaných skutkov ako také stálo mimo pozornosti obvineného F. U., a to nielen v konaní na súde prvého a druhého stupňa, ale aj v samotnom dovolacom konaní, v ktorom použil, ako už bolo vyššie uvedené, tie isté námietky a argumenty, ako v odvolaní.

Dovolanie obvineného F. U. tak síce formálne odkazuje na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., no v skutočnosti obsahuje argumenty stojace celkom zjavne mimo tohto dôvodu. Námietky obvineného F. U. sa nijako nedotýkajú právnej kvalifikácie skutkov pod bodom 1/ až 4/ výroku rozsudku, ale predstavujú snahu obvineného F. U. o revíziu skutkových zistení súdov v jeho prospech na základe iného hodnotenia dôkazov.

V dovolacom konaní platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a právnych záverov konštatuje, že je zrejmé, že v trestnej veci obvineného F. U. dôvod dovolania upravený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. splnený nie je, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného F. U. uznesením odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. decembra 2011

JUDr. Juraj K l i m e n t , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová